

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Hotel Esplanade a.s.**, se sídlem Karlovarská 434/15, Mariánské Lázně, zastoupené JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2016, č. j. 703/530/16, 26984/ENV/16, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2020, č. j. 10 A 143/2016-89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Předmětem sporu v projednávané věci je otázka spáchání správního deliktu poškození skupiny dřevin rostoucích mimo les podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 30. 6. 2017, a výše uložené pokuty.

[2] Česká inspekce životního prostředí („ČIŽP“ nebo „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 29. 2. 2016, č. j. ČIŽP 43/OOP/SR01/1505748.010/16/ZJZ, dospěla

k závěru, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání tím, že v únoru 2015 poškodila provedeným ořezem skupinu dřevin rostoucích mimo les na pozemku parc. č. X a X v kat. úz. M. L., konkrétně 17 ks javoru klenu a 3 ks javoru mléče na pozemku parc. č. X a 1 ks buku lesního na pozemku parc. č. X. Tímto jednáním spáchala správní delikt poškození skupiny dřevin rostoucích mimo les podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny. Správní orgán prvního stupně žalobkyni uložil pokutu ve výši 150.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] K odvolání žalobkyně žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že uloženou snížil na 90.000 Kč, jinak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Posouzení věci městským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze („městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[5] Městský soud dospěl k závěru, že žalobkyně jednala v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy jednala protiprávně. Šetřeními ČIŽP i odborným posudkem Agentury ochrany přírody a krajiny („AOPK“) bylo nepochybně prokázáno, že řez, který provedla žalobkyně na předmětných dřevinách v únoru 2015, byl nesmyslně radikální, u těchto dřevin nevhodný a zejména nepřiměřený místní situaci i stavu dřevin. Došlo tak k poškození korun těchto dřevin, které sice po jejich obrostu nemusí být laikem na první pohled vnímáno, ale ČIŽP i žalovaný ve svých rozhodnutích na základě shromážděných podkladů dostatečně objasnili, že z dlouhodobého hlediska způsobují zjištěné zásahy žalobkyně nekontrolované větvení v koruně dřevin, vylamování těchto větví a další poškozování dřevin, u některých bude pravděpodobně mít nedostatečné zavalení velkého množství ran po řezech vliv na délku existence daných dřevin.

[6] Městský soud neshledal podmínky pro moderaci pokuty (snížení v mezích zákonem dovolených). Dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny lze za poškození skupiny dřevin rostoucích mimo les uložit pokutu až do výše 1.000.000 Kč, žalobkyni tedy byla v daném případě uložena pokuta blízko dolní hranice sazby, kdy její výše činí pouze 9 % maxima této pokuty. Nejednalo se tedy o pokutu zjevně nepřiměřenou ani ve vztahu k maximální částce, kterou lze za daný správní delikt uložit, ani ve vztahu k jiným případům posuzovaným žalovaným.

III. Obsah kasační stížnosti

[7] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka je přesvědčena, že jejím jednáním nedošlo k porušení § 7 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tento zákon nestanovuje povinnosti týkající se ořezu stromů, a tedy jediným měřítkem, zdali ořez stromů může představovat porušení uvedeného ustanovení je měřítko stanovené v § 2 odst. 1 vyhlášky č. 189/2013 Sb., o

ochraně dřevin a povolování jejich kácení. Stěžovatelka opakovaně poukazovala na skutečnost, že správní orgány takové posouzení míry podstatného nebo trvalého snížení ekologických nebo společenských funkcí vůbec neprovedly. Rovněž městský soud zamítl jako nadbytečné provedení důkazů fotodokumentací dřevin v roce 2016, 2017 a 2018. Pro posouzení míry podstatného nebo trvalého snížení ekologických nebo společenských funkcí dřevin je však provedení důkazů fotodokumentací dřevin po zásahu stěžovatelky zcela stěžejní. Jiným způsobem totiž toto posouzení provést nelze. Městský soud zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se touto argumentací, respektive důkazními návrhy stěžovatelky, odmítl zabývat.

[9] Městský soud se rovněž odmítl zabývat námitkami neúplnosti a nekonkrétnosti odborného posouzení AOPK s tím, že se jedná o nové žalobní body, které byly uplatněny opožděně. S tímto závěrem stěžovatelka nesouhlasí. Ve svém vyjádření ze dne 18. 2. 2019 pouze upozornila na rozpory v odborném posouzení, nicméně vycházela přitom toliko z obsahu správních rozhodnutí a odborného posouzení AOPK, které byly součástí správního spisu již od počátku řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatelka odbornému posouzení AOPK a správním rozhodnutím vytýká rozpory v údajích týkajících se ořezu dřevin. Ve své žalobě stěžovatelka namítala, že správní orgány dospěly k nesprávným a neúplným skutkovým závěrům, a proto je nutno jejich rozhodnutí považovat za nezákonné. Ve vyjádření ze dne 18. 2. 2019 tuto námitku stěžovatelka pouze konkretizovala, a to právě z důvodu obecnosti v žalobě formulované námitky. Stěžovatelka se domnívá, že městský soud postupoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, neboť nepřebíral „funkci žalobce advokáta“, ale naopak ve prospěch žalovaného odepřel stěžovatelce možnost konkretizovat obecně formulovanou námitku vztahující se k nesprávnosti a neúplnosti skutkových závěrů správních orgánů.

[10] Stěžovatelka rovněž namítala, že postup správních orgánů vůči ní byl šikanózní, jelikož ihned přistoupily k uložení pokuty, aniž by stěžovatelku vyzvaly k nápravě stavu v souladu s § 86 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. K této námitce městský soud vůbec nepřihlédl. Stěžovatelka považuje okamžité uložení pokuty za výraz libovůle. Není zřejmé, z jakého důvodu došlo ke snížení pokuty na 90.000,- Kč, a proč právě tato částka je nyní přiměřená ve vztahu k projednávanému správnímu deliktu. Městský soud své závěry týkající se adekvátnosti sankce dostatečně neodůvodnil.

IV. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí, se závěry rozsudku městského soudu se ztotožňuje. Žalovaný kategoricky odmítá tvrzení stěžovatelky, že by mohla jakákoliv fotodokumentace vyvrátit porušení § 7 zákona o ochraně přírody a krajiny. Právě skutečnost, že obsáhlá fotodokumentace byla předložena již ve správním řízení, svědčí o správnosti postupu správního soudu, který opakováním téhož důkazu, pouze s delším časovým odstupem, nemůže dospět k odlišnému závěru. Stěžovatelka neuvádí, co by mělo konkrétně opakování důkazu přinést nového.

[12] Snížením koruny předmětných dřevin o více jak jednu třetinu došlo (dle všech známých arboristických zásad), k trvalému snížení ekologických a estetických funkcí

předmětných dřevin zásadní změnou přirozeného habitu těchto dřevin. Pokud jde o tvrzené rozpory v údajích týkajících se ořezu dřevin, žalovaný uvádí, že přirozená výška předmětných dřevin by byla kolem 20m (v závislosti na stanovišti). Z tohoto úhlu pohledu tedy není rozhodující, zda stěžovatelka snížila korunu na 4, 5, 6 či 7 metrů výšky, neboť rozdíl mezi přirozenou a stěžovatelkou způsobenou výškou je zcela zásadní. Při prvotním šetření na lokalitě byla výška zakrácení i řezy ve vyšších výškách správním orgánem prvního stupně odhadnuty. V odborném posouzení AOPK došlo již k přesnému měření, kdy pro měření obvodu kmene bylo použito obvodové pásmo a výška stromů byla měřena výškoměrem Blume-Leiss. ČIŽP vycházela při vydání rozhodnutí ze závěrů posudku AOPK, jako odborného orgánu, že se jedná o nepřiměřený a neodborně provedený zásah, který má a bude mít negativní vliv na zdravotní stav dřevin, prvotní bezpečnost a plnění požadovaných funkcí (zejména estetických). Jedná se o trvalé poškození, které zásadním způsobem ovlivní délku života těchto dřevin. Stěžovatelka po celou dobu správního řízení nedoložila, v čem konkrétně spatřuje neúplnost posouzení AOPK.

[13] Při ukládání pokuty ČIŽP zohlednila též skutečnost, že dřeviny rostou ve 2. zóně CHKO Slavkovský les, tj. v rekreační oblasti, v místech značného pohybu lidí, kde dřeviny plní především významnou společenskou funkci, zejména funkci estetickou. Podle žalovaného nelze opominout rovněž skutečnost, že provedený radikální ořez má navíc značně negativní dopad v návaznosti na celkový přístup k dřevinám ve všeobecném povědomí obyvatel.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem, a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost *není důvodná*.

[16] Jádro argumentace stěžovatelky se týká nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud se proto zabýval nejprve touto námitkou. Bylo by totiž předčasné právně hodnotit věc samou, pokud by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka pochybení městského soudu spatřuje zejména v nevypořádání všech jejích žalobních námitek, případně odmítnutí provést jí navržené důkazy.

[17] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb.

NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75).

[18] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů je dána tehdy, opomene-li krajský soud vypořádat některou ze žalobních námitek, nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč krajský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nedostatkem odůvodnění však není, pokud soud bezezbytku nevypořádá všechny argumenty účastníka, jestliže současně přehledně vyloží, o které důvody své rozhodnutí opírá. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, není porušením práva na spravedlivý proces, pokud obecné soudy „nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“.

[19] Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.

[20] Stěžovatelka předně namítá, že městský soud zamítl provedení důkazů fotodokumentací dřevin v roce 2016, 2017 a 2018, a její argumentací zpochybňující porušení § 7 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se tak odmítl zabývat.

[21] Městský soud tento postup zdůvodnil tím, že rozhoduje dle stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 25. 5. 2016. Zamítl proto jako nadbytečné provedení důkazů fotodokumentací dřevin v roce 2016, 2017 a 2018, jelikož všechny rozhodné skutečnosti byly dostatečně zjištěny ze správního spisu žalovaného, zejména z fotodokumentace správních orgánů a fotografií připojených k odbornému posouzení AOPK (viz bod 26 rozsudku městského soudu). Městský soud v této souvislosti vysvětlil, že došlo k poškození korun těchto dřevin, které sice nemusí být laikem po jejich obrotu na první pohled vnímáno. ČIŽP i žalovaný ve svých rozhodnutích na základě shromážděných podkladů dostatečně objasnili, že z dlouhodobého hlediska způsobují zjištěné zásahy žalobkyně nekontrolované větvení v koruně dřevin, vyламování těchto větví a další poškozování dřevin, u některých bude pravděpodobně mít nedostatečné zavalení velkého množství ran po řezech vliv na délku existence daných dřevin. Ačkoliv tedy nyní dřeviny působí z odstupu vizuálně jako zdravé a bez škod, skutečnost je při bližším ohledání jiná a jejich ekologická i společenská funkce je z dlouhodobého hlediska snížena.

[22] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že předmětem řízení v projednávané věci je správní delikt spočívající v ořezu dřevin stěžovatelkou, k němuž došlo již v únoru 2015.

V řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.). V podmínkách projednávané věci byl tedy zcela odůvodněný postup městského soudu, který fotodokumentaci dřevin v roce 2016, 2017 a 2018 odmítl jako nadbytečnou. Nadto je notorieta, že ořezaný strom bude za pár let vypadat jinak, než v době těsně po uskutečnění ořezu. Nelze vyloučit, že již zcela zdravě (obzvláště pro laika). Fotodokumentace pořízená v letech následujících po ořezu tedy v podmínkách projednávané věci nemůže vyvrátit skutečnosti zjištěné na základě shromážděných podkladů v době těsně po ořezu, včetně pořízené fotodokumentace z místa spáchání skutku.

[23] Stěžovatelka dále nesouhlasí s postupem městského soudu, který se nezabýval jejími námitkami, které uplatnila až ve vyjádření ze dne 18. 2. 2019 a při jednání soudu dne 20. 1. 2020. Tam namítala neúplnost a nekonkrétnost odborného posouzení AOPK, rozpory v rozhodnutí ohledně výše zakrácených stromů, nadhodnocení údajů o zásazích stěžovatelky při ořezu dřevin a to, že správní orgány pojaly do rozhodnutí i jednání, která se neodehrála v roce 2015. Městský soud svůj postup zdůvodnil tak, že jde o nové žalobní body, které byly uplatněny až po uplynutí lhůty k podání žaloby dle § 71 odst. 1 s. ř. s. Nejde přitom o takové vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout *ex officio* (z úřední povinnosti). Městský soud z tohoto důvodu k těmto nově uplatněným námitkám nepřihlédl a z téhož důvodu zamítl důkazní návrhy stěžovatelky na provedení svědeckého výsledku zpracovatele odborného posudku AOPK, neboť měl sloužit právě k objasnění tvrzení žalobkyně uvedených v předmětných námitkách (viz bod 32 rozsudku městského soudu).

[24] Ze shora rekapitulovaného odůvodnění je předně zřejmé, že městský soud svůj postup řádně zdůvodnil. Žaloba byla v projednávané věci podána dne 1. 8. 2016. Stěžovatelka v ní kromě jiných námitek mimo jiné v obecnosti uvedla, že žalovaný dospěl „k nesprávným a neúplným skutkovým závěrům“. Zejména žádná z námitek uvedených v žalobě stěžovatelky nemíří adresně na odborné posouzení AOPK. Tuto argumentaci stěžovatelka přestřela až ve svém vyjádření ze dne 18. 2. 2019 a při jednání soudu dne 20. 1. 2020.

[25] K formulaci žalobního bodu existuje četná judikatura správních soudů. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se obsahovým vymezením žalobních bodů zabýval v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/1996 Sb. NSS. Uvedl zde, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně vyjádřenými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Konečně k tomu rozšířený senát uvedl, že „žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení

či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ Ohledně právní argumentace v citovaném rozsudku vyslovil, že se žalobce nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobce musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Bezvadným žalobním bodem však nikterak nelze rozumět pouze takové skutkové tvrzení, které žalobce přesně subsumoval pod určitá ustanovení zákona (*iura novit curia*).

[26] Značná variabilita právních vztahů pak vede k základnímu požadavku, aby konkrétní případ žalobního žádání pak soudy poměřily také zásadami právního státu, zejm. volného přístupu k soudu, jehož úkolem je ochrana subjektivních (veřejných) práv. Ve stěžovatelkou odkazovaném rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, rozšířený senát současně uvedl, že „*zásada volného přístupu k soudu není ale neomezená a bezbřehá, protože její ničím neomezené uplatňování může vést k újmě na týchž právech jiných osob či obecného zájmu. Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabízet jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ (viz body 31 a 32 rozsudku rozšířeného senátu; podtržení přidáno).*

[27] Z citované pasáže je zřejmé, že stěžovatelka argumentaci rozšířeného senátu zcela otáčí proti jejímu smyslu. Namítá, že městský soud pochybil, když nepřebíral „funkci jejího advokáta“, a stěžovatelce tak odepřel možnost konkretizovat obecně formulovanou námitku vztahující se k nesprávnosti a neúplnosti skutkových závěrů správních orgánů. Je přitom zřejmé, že zcela obecně formulovaná žalobní námitka nesprávnosti a neúplnosti skutkových zjištění nemohla ve světle závěrů citované judikatury představovat ani tvrzený zárodek žalobního bodu. Městský soud námitku stěžovatelky tedy v obecnosti vypořádal (viz bod 31 rozsudku), Nejvyšší správní soud ani v tomto postupu žádné pochybení neshledal.

[28] Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu ve vztahu k uložené pokutě, Nejvyšší správní soud odkazuje na podrobné odůvodnění v bodech 29, 33 a 34 napadeného rozsudku. Městský soud předestřel ucelenou a jasnou argumentaci, proč uložení pokuty (namísto stěžovatelkou uváděné výzvy k nápravě stavu) bylo v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny. Městský soud rovněž podrobně

vysvětlil, proč ve věci neshledal splnění podmínek pro moderaci pokuty (snížení v mezích zákonem dovolených) ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Pouhá skutečnost, že stěžovatelka se závěry posouzení městského soudu věcně nesouhlasí, nečiní její námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Žádné věcné argumenty rozporující závěry městského soudu však stěžovatelka v kasační stížnosti nepředestřela.

VI. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu